Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého rozšířeného senátu)

17. prosince 2025 *

„Institucionální právo – Prováděcí opatření ke statutu poslanců Parlamentu – Pravidla pro poskytování náhrad a příspěvků poslancům Parlamentu – Změna doplňkového dobrovolného systému důchodového pojištění – Oznámení o stanovení práv na doplňkový dobrovolný důchod – Námitka protiprávnosti – Nabytá práva – Právní jistota – Legitimní očekávání – Právo na vlastnictví – Proporcionalita – Nezávislost Parlamentu – Rovné zacházení – Žádost o vynětí dokumentů ze spisu“

Ve spojených věcech T-620/23 až T-1023/23,

Enrique Barón Crespo, s bydlištěm v Madridu (Španělsko), a další žalobci, jejichž jména jsou uvedena v příloze [1], zástupci: J. Martínez Gimeno, X. Codina García-Andrade, F. Díaz-Grande Rojo a S. Fernández Tourné, advokáti,

žalobci,

proti

Evropskému parlamentu, zástupci: N. Görlitz, M. Ecker, J.-C. Puffer a C. Burgos, jako zmocněnci,

žalovanému,

TRIBUNÁL (druhý rozšířený senát),

během porad ve složení: A. Marcoulli (zpravodajka), předsedkyně, J. Schwarcz, L. Madise, W. Valasidis a L. Spangsberg Grønfeldt, soudci,

za soudní kancelář: P. Nuñez Ruiz, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení, a to zejména k

rozhodnutí ze dne 30. listopadu 2023 o spojení věcí T-620/23 až T-1023/23 pro účely rozhodnutí, jímž se končí řízení,

po jednání konaném dne 19. června 2025,

vydává tento

* Jednací jazyk: španělština.

[1] – Seznam ostatních žalobců je připojen pouze ke znění oznámenému účastníkům řízení.

Rozsudek

1 Žalobami podanými na základě článku 263 SFEU se žalobci, Enrique Barón Crespo a další fyzické osoby, jejichž jména jsou uvedena v příloze, domáhají zrušení prvního výměru důchodu, který jim náleží v rámci doplňkového dobrovolného systému důchodového pojištění poslanců Evropského parlamentu (dále jen „DDSDP“), jímž bylo provedeno rozhodnutí předsednictva Parlamentu ze dne 12. června 2023, kterým se mění prováděcí opatření ke statutu poslanců Evropského parlamentu (Úř. věst. 2023, C 227, s. 5, dále jen „rozhodnutí z roku 2023“), jakož i následných výměrů důchodu.

I. Skutečnosti předcházející sporu

2 Žalobci jsou bývalí poslanci Parlamentu, kteří vstoupili do DDSDP a přispívali do něj, nebo jejich právní nástupci. Důchod z DDSDP začali pobírat před přijetím rozhodnutí z roku 2023.

3 Článkem 1 rozhodnutí z roku 2023 byl do článku 76 prováděcích opatření ke statutu poslanců Evropského parlamentu, která byla přijata rozhodnutím předsednictva Evropského parlamentu ze dne 19. května a 9. července 2008 (Úř. věst. 2009, C 159, s. 1, dále jen „prováděcí opatření ke statutu“), vložen nový odstavec 1a, použitelný ode dne 1. července 2023, který stanoví:

„Výše důchodu, na nějž bývalí poslanci nebo jiné oprávněné osoby získali nárok od 1. července 2023 podle článků 1, 3 a 4 přílohy VII pravidel pro poskytování náhrad a příspěvků [poslancům Parlamentu], se od uvedeného data snižuje a upravuje takto:

a) výše důchodu podle čl. 2 odst. 1 přílohy VII pravidel pro poskytování náhrad a příspěvků [poslancům Parlamentu] a maximální a minimální výše důchodu podle čl. 2 odst. 2 uvedené přílohy se snižují o 50 %;

b) základním platem soudce Soudního dvora Evropské unie ve smyslu čl. 2 odst. 1 a 2 přílohy VII k pravidlům pro poskytování náhrad a příspěvků [poslancům Parlamentu] se rozumí základní plat k 30. červnu 2023 a po tomto datu již nepodléhá dalším úpravám“.

4 Parlament zaslal jednotlivým žalobcům první výměr důchodu, který jim náležel v rámci DDSDP, vyhotovený na základě takto pozměněného ustanovení prováděcích opatření ke statutu poslanců Evropského parlamentu uvedeného v bodě 3 výše, a poté další výměry důchodu (dále jen „napadená rozhodnutí“).

II. Návrhová žádání účastníků řízení

5 Žalobci v rámci návrhových žádání v posledním znění navrhují, aby Tribunál:

– zrušil napadená rozhodnutí,

– uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení.

6 Parlament navrhuje, aby Tribunál:

– žaloby zamítl,

– uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

III. Právní otázky

A. Úvodní úvahy týkající se DDSDP

7 Až do doby, kdy by zaveden jednotný systém důchodového pojištění pro všechny poslance, se důchody řídily pravidly pro poskytování náhrad a příspěvků poslancům Parlamentu (dále jen „pravidla pro poskytování náhrad“). Poslanci pobírali důchod vyplácený členským státem, za který byli zvoleni. Podle čl. 1 odst. 2 přílohy III pravidel pro poskytování náhrad nicméně platilo, že pokud s důchodem nepočítal vnitrostátní systém nebo pokud se výše nebo podmínky důchodu neshodovaly s výší nebo podmínkami vztahujícími se na poslance národního parlamentu členského státu, za který byl poslanec zvolen, tento poslanec mohl pobírat starobní důchod nebo příplatek ke starobnímu důchodu vyplácený z rozpočtu Evropské unie, jehož výše a podmínky se shodovaly s výší a podmínkami důchodu poslanců dolní komory parlamentu tohoto státu.

8 Bez ohledu na důchod popsaný v bodě 7 výše a kvůli značným rozdílům mezi vnitrostátními systémy důchodového pojištění byl zaveden dočasný doplňkový systém důchodového pojištění, k němuž měli za určitých podmínek přístup všichni poslanci. Dne 12. června 1990 přijalo předsednictvo Parlamentu (dále jen „předsednictvo“) pravidla pro DDSDP, která byla *in fine* vložena do přílohy VII pravidel pro poskytování náhrad. Podle článku 1 této přílohy bylo cílem DDSDP zajistit osobám, které se rozhodnou se tohoto systému účastnit, doživotní doplňkový důchod, a to až do té doby, než bude přijat jednotný statut. Základ pro výpočet příspěvků a výše důchodů činil 40 % platu soudce Soudního dvora Evropské unie. DDSDP byl financován z jedné třetiny příspěvky pojištěných poslanců a ze dvou třetin Parlamentem. Řídil se kapitalizačním modelem, který byl původně založen na pojistně matematické rovnováze, což mimo jiné znamenalo, že roční příspěvek poslance odpovídal jedné třetině důchodových práv nabytých v témže roce a roční příspěvek Parlamentu pokrýval zbývající dvě třetiny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. října 2011, Purvis v. Parlament, T-439/09, EU:T:2011:600, bod 45).

9 Kvestoři Parlamentu založili fond doplňkového důchodového pojištění nazvaný „Fonds de pension – députés au Parlement européen“ („Důchodový fond – poslanci Evropského parlamentu“), a to ve formě neziskového sdružení (dále jen „Fond“). Úkolem tohoto Fondu bylo vybírat příspěvky od poslanců a Parlamentu, tyto finanční prostředky spravovat a vyplácet doplňkové důchody. Sám Fond pak v březnu 1994 založil podle lucemburského práva investiční společnost s proměnným základním kapitálem (SICAV), nazvanou „Fonds de pension – Députés au Parlement européen, Société d’investissement à capital variable“ („Důchodový fond – poslanci Evropského parlamentu, investiční společnost s proměnným základním kapitálem“), která spravovala investice Fondu.

10 Statut poslanců Parlamentu, který byl přijat rozhodnutím Evropského parlamentu ze dne 28. září 2005 o přijetí statutu poslanců Evropského parlamentu (2005/684/ES, Euratom) (Úř. věst. 2005, L 262, s. 1, dále jen „statut“), vstoupil v platnost dne 14. července 2009, tj. prvním dnem sedmého volebního období. Tímto statutem byl zaveden definitivní systém důchodového pojištění pro poslance. V rámci přechodných ustanovení je v čl. 27 odst. 1 statutu stanoveno, že Fond zřízený Parlamentem bude zachován i po 14. červenci 2009, a to pro poslance nebo bývalé poslance, kteří již v tomto Fondu nabyli práv nebo budoucích nároků. Podle čl. 27 odst. 2 statutu platí, že nabytá práva nebo budoucí nároky zůstávají zachovány v plném rozsahu a Parlament může stanovit podmínky nebo pravidla pro nabytí nových práv nebo budoucích nároků.

V článku 27 odst. 3 a 4 statutu je kromě toho uvedeno, že poslanci, kteří již jsou pojištěni v rámci DDSDP, nemohou – až na výjimky (viz bod 11 dále) – nabývat v tomto Fondu žádných nových práv ani budoucích nároků a nemohou jej využívat poslanci, kteří byli nově zvoleni od roku 2009.

11 Prováděcí opatření ke statutu vstoupila podle jejich článků 73 a 74 v platnost dne 14. července 2009 a s výhradou přechodných ustanovení byla k témuž datu zrušena pravidla pro poskytování náhrad. Článek 76 prováděcích opatření ke statutu ve znění použitelném ke dni vstupu statutu v platnost uvedený v rámci přechodných ustanovení zní:

„1. Doplňkový (dobrovolný) starobní důchod poskytovaný podle přílohy VII pravidel pro poskytování náhrad a příspěvků poslancům bude nadále vyplácen v souladu s touto přílohou osobám, které tento důchod získaly před vstupem statutu v platnost.

2. Nárok na důchod nabytý před vstupem statutu v platnost podle výše uvedené přílohy VII zůstává zachován. Bude vyplácen za podmínek uvedených v této příloze.

3. Nový nárok po vstupu statutu v platnost a v souladu s výše uvedenou přílohou VII mohou nadále získávat poslanci zvolení v roce 2009:

a) kteří byli poslanci již v minulém volebním období a

b) kteří získali nebo kterým vznikal nárok v doplňkovém systému důchodového pojištění a

c) pro něž členský stát, v němž byli zvoleni, stanovil odlišná pravidla v souladu s článkem 29 statutu nebo kteří se podle článku 25 statutu rozhodli pro vnitrostátní systém a

d) kteří nemají nárok na vnitrostátní nebo evropský důchod vyplývající z výkonu mandátu poslance Evropského parlamentu.

4. Příspěvky do fondu [...], které hradí poslanci, jsou poskytovány z jejich soukromých finančních prostředků.“

12 Poté, co vstoupily v platnost statut a prováděcí opatření ke statutu, se do Fondu přestaly platit příspěvky, a to s výhradou uplatnění výjimky stanovené v čl. 76 odst. 3 uvedených opatření.

13 Ustanovení týkající se DDSDP byla několikrát pozměněna s cílem zohlednit finanční obtíže Fondu, které se prohloubily v důsledku finanční krize v letech 2007/2008 a toho, že až na výjimky se po vstupu statutu a prováděcích opatření ke statutu v platnost přestaly do tohoto Fondu platit příspěvky (viz bod 12 výše).

14 Byla proto několikrát zvýšena sazba příspěvku poslanců, v letech 1996 až 1998 byl od přispěvatelů a Parlamentu vybírán mimořádný příspěvek na pokrytí schodku Fondu, byl zvýšen věk potřebný pro získání nároku na doplňkový důchod, v roce 2009 byla zrušena možnost předčasného odchodu do důchodu ve věku 50 let i možnost výplaty důchodu formou jednorázové částky a u důchodů, na něž vznikl nárok od 1. ledna 2019, byl zaveden 5% poplatek odváděný ze všech výplat důchodu.

15 Konkrétně rozhodnutím z roku 2023 Parlament zvýšil důchodový věk z 65 na 67 let a o polovinu snížil nejen výši doplňkových důchodů, na něž vznikl nárok od 1. července 2023, ale i výši důchodů, na něž vznikl nárok před tímto datem, a to od uvedeného data. Parlament se tedy

rozhodl snížit výši důchodů vyplácených v rámci DDSDP od 1. července 2023 o polovinu bez ohledu na to, zda oprávněné osoby nabyly důchodová práva před přijetím rozhodnutí z roku 2023 nebo po něm. Rozhodnutím z roku 2023 se rovněž upustilo od valorizace důchodů, která se prováděla na základě základního platu soudce Soudního dvora Evropské unie.

16 Tato přijatá přísná opatření jsou v rozhodnutí z roku 2023 zdůvodněna „mimořádně obtížnou“ situací Fondu, a sice tím, že aktiva dosahovala na konci roku 2022 52,8 milionu eur a platby důchodů budou do roku 2030 činit průměrně 22 až 23 milionů eur ročně. V tomto rozhodnutí je dále uvedeno, že se může stát, že aktiva Fondu budou vyčerpána již v roce 2024, nejpozději k tomu ovšem dojde v roce 2025 a vznikne tak nefinancovaný pojistně-matematický schodek ve výši přibližně 310 milionů eur. Podle rozhodnutí z roku 2023 mají přijatá opatření v krátkodobém horizontu zajistit fungování Fondu, a to prodloužením doby jeho životnosti do roku 2027, a chránit evropské daňové poplatníky snížením schodku Fondu na 86 milionů eur.

B. K žádosti Parlamentu, aby byly ze spisů vyňaty dva dokumenty

17 Parlament žádá, aby byla ze spisů vyňata dvě stanoviska vydaná jeho právní službou, která byla předložena v příloze k žalobám. Tvrdí, že se jedná o důvěrné dokumenty pro vnitřní použití a že nepovolil jejich zpřístupnění.

18 Žalobci s žádostí Parlamentu nesouhlasí. Tvrdí, že v obou předložených stanoviscích právní služby Parlamentu je objasněna celá řada skutečností. Ke stanovisku z roku 2005 dodávají, že je nedílnou součástí zprávy správní rady Fondu, která byla předána předsednictvu, a ke stanovisku z roku 2018 doplňují, že poslanci Parlamentu mají právo nahlížet do všech spisů, které má Parlament nebo některý z výborů k dispozici, a přístup k tomuto stanovisku jim nebyl odepřen.

19 Úvodem je třeba připomenout, že zásada rovnosti zbraní, která je logickým důsledkem samotného pojmu „spravedlivý proces“, který je zaručen zejména článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), znamená povinnost nabídnout každému účastníku řízení přiměřenou možnost prezentovat svoji věc včetně důkazů za podmínek, které ho nestaví do jasně nevýhodnější situace ve srovnání s protistranou. Dále platí, že zásadou použitelnou v unijním právu je zásada volného hodnocení důkazů, ze které plyne, že přípustnost včas předloženého důkazu může být u unijních soudů zpochybněna pouze na základě toho, že důkaz byl získán nedovoleným způsobem (viz rozsudek ze dne 12. července 2022, Nord Stream 2 v. Parlament a Rada, C-348/20 P, EU:C:2022:548, body 128 a 129 a citovaná judikatura).

20 V případě důkazů, které účastník řízení předložil neoprávněně, jako jsou dokumenty pro vnitřní použití uvedené v nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331), musí být váženy zájmy jednotlivých účastníků řízení související s jejich právem na spravedlivý proces s přihlédnutím k zájmům chráněným pravidly, která byla při získávání takových důkazů porušena nebo obcházena. Unijní soud tedy musí poměřit zájmy žalobce, který tyto důkazy předložil, zejména s ohledem na jejich užitečnost pro účely posouzení důvodnosti žaloby, která u něj byla podána, se zájmy protistrany, které by mohly být konkrétně a skutečně poškozeny ponecháním uvedených důkazů ve spise (rozsudek ze dne 12. července 2022, Nord Stream 2 v. Parlament a Rada, C-348/20 P, EU:C:2022:548, body 130 a 131).

21 Z ustálené judikatury kromě toho vyplývá, že by bylo v rozporu s veřejným zájmem, který vyžaduje, aby orgány mohly využívat stanovisek své právní služby, vydaných zcela nezávisle, pakliže by se mělo připustit, aby takovéto dokumenty pro vnitřní použití mohly být předloženy v rámci sporu projednávaného před unijním soudem, ač s jeho předložením daný orgán nevyslovil souhlas nebo to tento soud nenařídil. Nepovoleným předložením takového právního stanoviska totiž žalobce konfrontuje dotčený orgán v rámci řízení o platnosti napadeného aktu se stanoviskem vydaným jeho vlastní právní službou při vypracování tohoto aktu. Připustit, aby tento žalobce mohl vložit do spisu právní stanovisko orgánu, jehož zpřístupnění nebylo tímto orgánem povoleno, by přitom v zásadě porušovalo požadavky na spravedlivý proces (viz rozsudek ze dne 12. července 2022, Nord Stream 2 v. Parlament a Rada, C-348/20 P, EU:C:2022:548, body 136 a 137 a citovaná judikatura).

22 Bylo nicméně rozhodnuto, že zpřístupnění dokumentu orgánu, který nebyl zpřístupněn veřejnosti a obsahuje právní stanovisko, v soudním řízení může výjimečně odůvodnit zásada transparentnosti, pokud se toto stanovisko týká legislativního procesu, na který se vztahuje požadavek zvýšené transparentnosti (viz rozsudek ze dne 12. července 2022, Nord Stream 2 v. Parlament a Rada, C-348/20 P, EU:C:2022:548, bod 138 a citovaná judikatura).

23 V projednávaných věcech je třeba zaprvé konstatovat, že oba dotčené dokumenty jsou stanoviska právní služby Parlamentu. Stanovisko ze dne 15. února 2005, určené úřadujícímu předsedovi kvestorů odpovědnému za ekonomické záležitosti poslanců Parlamentu, se týká pravomocí předsednictva měnit pravidla pro poskytování náhrad. Právní sdělení ze dne 3. prosince 2018 se týká možného zrušení Fondu. V záhlaví těchto dokumentů je uvedeno, že se jedná o důvěrná právní stanoviska. Sporné dokumenty jsou tedy nepochybně dokumenty právního poradenství ve smyslu čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001.

24 Zadruhé je nesporné, že žalobci nepožádali Parlament o souhlas s předložením dotčených právních stanovisek v řízení před Tribunálem, že Tribunál jejich předložení v rámci řízení o projednávaných žalobách nenařídil a že je Parlament nezpřístupnil na základě žádosti o přístup veřejnosti k dokumentům orgánů v souladu s nařízením č. 1049/2001. Je tedy třeba konstatovat, že tyto dokumenty byly předloženy neoprávněně. V tomto ohledu je nutno podotknout, že právo, které poslancům Parlamentu přiznává jednací řád tohoto orgánu a podle kterého mohou nahlížet do všech spisů, které má Parlament k dispozici, jim nepřiznává právo předložit důvěrný dokument soudu bez souhlasu Parlamentu. Stejně tak je třeba konstatovat, že okolnosti, na které poukazují žalobci, že právní stanovisko ze dne 15. února 2005 bylo zčásti převzato do různých dokumentů pro vnitřní použití Parlamentu a že tvoří přílohu ke zprávě správní rady Fondu určené předsednictvu, nemají na skutečnost, že Parlament se zpřístupněním uvedeného stanoviska žalobcům nevyslovil souhlas, žádný vliv.

25 Zatřetí, i když byla dotčená právní stanoviska vypracována v rámci Parlamentu, netýkají se legislativního procesu, ale systému Fondu, který není spravován Parlamentem jakožto normotvůrcem.

26 Za takových okolností by ponechání dotčených právních stanovisek ve spisech porušilo právo Parlamentu na spravedlivý proces a jeho zájem obdržet nezávislá, objektivní a úplná stanoviska. Kromě toho je třeba podotknout, že jediný zájem žalobců, ať je jakkoli legitimní, podložit svoji argumentaci pomocí těchto stanovisek nestačí k odůvodnění takového poškození práv a zájmů Parlamentu, a to tím spíše že opodstatněnost této argumentace, a tedy možnost dosáhnout ve věci úspěchu, nikterak nezávisí na předložení těchto stanovisek. Je tedy nutno dospět k závěru, že

vážení zájmů připomenuté v bodě 20 výše v projednávané věci vyznívá ve prospěch ochrany práv a zájmů Parlamentu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. července 2022, Nord Stream 2 v. Parlament a Rada, C-348/20 P, EU:C:2022:548, bod 141 a citovaná judikatura).

27 Žádosti Parlamentu o vynětí právních stanovisek z 15. února 2005 a 3. prosince 2018 ze spisů je tudíž třeba vyhovět. Tribunál tedy tyto dva dokumenty nebude brát do úvahy.

C. K návrhu na přijetí organizačních procesních opatření

28 Žalobci navrhují, aby Tribunál přijal organizační procesní opatření k tomu, aby Parlament předložil zaprvé celý spis týkající se přijetí rozhodnutí z roku 2023, včetně příslušných zpráv a zápisů ze všech souvisejících schůzí, zadruhé všechny odborné a pojistně matematické zprávy Parlamentu týkající se DDSDP, které ještě ve spisech nejsou obsaženy, a zatřetí odhadované finanční a pojistně matematické náklady DDSDP od doby, kdy začal fungovat, a náklady jeho ročního rozpočtu.

29 Tribunál přijal organizační procesní opatření na základě čl. 89 odst. 3 písm. d) svého jednacího řádu a Parlament požádal, aby předložil zápisy ze schůzí předsednictva, které se konaly ve dnech 17. dubna a 22. května 2023 a o kterých se hovoří v bodě 2 odůvodnění rozhodnutí z roku 2023, jakož i přípisy generálního tajemníka Parlamentu z 12. dubna a 12. května 2023 a jejich přílohy, které jsou zmíněny v uvedených zápisech. Tribunál je za těchto okolností toho názoru, že z dokumentů předložených Parlamentem získal dostatek informací, a proto není třeba nařídit, aby byly poskytnuty další důkazy a dokumenty, jejichž předložení žalobci požadují.

D. K věci samé

30 Žalobci tvrdí, že napadená rozhodnutí jsou protiprávní, jelikož jsou založena na rozhodnutí z roku 2023, které je také protiprávní, protože počítá se snížením výše důchodů vyplácených v rámci DDSDP o polovinu a se zrušením valorizace těchto důchodů (dále jen „dvě dotčená opatření“).

31 Jediný žalobní důvod žalobců vycházející z námitky protiprávnosti rozhodnutí z roku 2023 se skládá z pěti částí: první vychází z porušení čl. 27 odst. 2 statutu a jednacího řádu Parlamentu, druhá z porušení zásad právní jistoty a ochrany nabytých práv, třetí z porušení podstaty práva na vlastnictví a zásad záruky nezávislosti Parlamentu a rovného zacházení, čtvrtá z porušení zásady proporcionality a pátá z porušení zásady ochrany legitimního očekávání.

32 Tribunál má za to, že je namístě spojit druhou a pátou část a také třetí a čtvrtou část, jelikož tyto části vycházejí jednak z porušení práva na vlastnictví a jednak z porušení zásad záruky nezávislosti Parlamentu a rovného zacházení.

1. K první části, vycházející z námitky protiprávnosti rozhodnutí z roku 2023, a to z toho důvodu, že toto rozhodnutí odporuje čl. 27 odst. 2 statutu a jednacímu řádu Parlamentu

33 Žalobci tvrdí, že rozhodnutí z roku 2023 je protiprávní, jelikož se v rozporu s čl. 27 odst. 2 statutu dotýká důchodových práv, kterých již nabyli v rámci DDSDP. Uvádějí, že toto ustanovení bylo koncipováno jako ustanovení „uzavírací“ nebo „zajišťovací“, které v zásadě brání změně nabytých práv nebo budoucích nároků v rámci DDSDP před vstupem statutu v platnost, a to na rozdíl od

práv poslanců, kteří do DDSDP nadále přispívali, jež změněna být mohla. Tento výklad dle názoru žalobců potvrzují čestná prohlášení autorů tohoto ustanovení i článek 76 prováděcích opatření ke statutu. Žalobci zpochybňují i výklad čl. 27 odst. 2 statutu podaný v judikatuře, která se na projednávané věci v žádném případě neuplatní, jelikož žalobci nabyli důchodová práva v rámci DDSDP ještě před přijetím rozhodnutí z roku 2023. Z toho žalobci vyvozují, že předsednictvo přijetím tohoto rozhodnutí překročilo své pravomoci, které vyplývají z čl. 25 odst. 2 jednacího řádu Parlamentu, a že k takovému zásahu do práv nabytých v rámci DDSDP mohlo dojít pouze prostřednictvím změny statutu.

34 Parlament s argumentací žalobců nesouhlasí.

35 Článek 27 statutu, který se nachází v hlavě II, nadepsané „Přechodná ustanovení“, v tomto ohledu stanoví:

„1. Dobrovolný důchodový fond zřízený Evropským parlamentem bude zachován i po nabytí účinnosti tohoto statutu, a to pro poslance nebo bývalé poslance, kteří již v tomto fondu nabyli práv nebo budoucích nároků.

2. Nabytá práva nebo budoucí nároky zůstávají zachována [zachovány] v plném rozsahu. Parlament může stanovit podmínky nebo pravidla pro nabytí nových práv nebo budoucích nároků.

3. Poslanci, kterým je vyplácena odměna [zavedená statutem], nemohou v dobrovolném důchodovém fondu nabývat žádných nových práv ani budoucích nároků.

4. Fondu nemohou využívat poslanci, kteří byli poprvé zvoleni po nabytí účinnosti tohoto statutu.“

36 Žalobci v podstatě tvrdí, že čl. 27 odst. 2 první věta statutu brání snížení výše důchodu bývalých poslanců, kteří nabyli důchodová práva před rozhodnutím z roku 2023.

37 Zaprvé je třeba připomenout, že právo je považováno za nabyté, pokud skutečnost, která vedla k jeho vzniku, nastala před legislativní změnou. Pokud jde konkrétně o nárok na pobírání starobního důchodu, tento nárok vzniká v zásadě v okamžiku, kdy nastala skutečnost zakládající tento nárok, tj. v okamžiku, kdy se důchod stane splatným (viz rozsudek ze dne 19. září 2024, Coppo Gavazzi a další v. Parlament, C-725/20 P, EU:C:2024:766, body 124 a 125 a citovaná judikatura).

38 V projednávaných věcech je nesporné, že důchod žalobců byl splatný již před přijetím rozhodnutí z roku 2023, takže všichni nabyli důchodových práv.

39 Zadruhé je třeba rovněž připomenout, že v unijním právu neexistuje zásada, podle níž by nabytá práva, a natož pak budoucí nároky, nemohly být v žádném případě změněny nebo omezeny. Za určitých podmínek tedy je možné taková práva a nároky po zvážení dotčených zájmů změnit (rozsudek ze dne 9. března 2023, Grossetête v. Parlament, C-714/21 P, nezveřejněný, EU:C:2023:187, bod 89).

40 Zatřetí doslovný výklad čl. 27 odst. 2 první věty statutu nevede nutně k závěru, že by unijní normotvůrce zamýšlel „zmrazit“ výši důchodu, kterého se mohl bývalý poslanec domáhat (obdobně viz rozsudek ze dne 9. března 2023, Grossetête v. Parlament, C-714/21 P, nezveřejněný,

EU:C:2023:187, bod 91). Pokud jde o kontextuální výklad čl. 27 odst. 2 statutu, je třeba připomenout, že se jedná o jedno z přechodných ustanovení uvedeného statutu. Tento článek, nahlížený v kontextu těchto ustanovení, odráží záměr unijního normotvůrce vymezit vztah mezi jednotným systémem důchodového pojištění poslanců Parlamentu podle statutu a vnitrostátními systémy a DDSDP a zároveň zajistit přechod na systém zavedený ve statutu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. září 2021, Ashworth a další v. Parlament, T-720/19 až T-725/19, nezveřejněný, EU:T:2021:580, bod 79). Pokud jde o účel tohoto článku, bylo rozhodnuto, že cílem unijního normotvůrce bylo vymezit osobní působnost DDSDP a stanovit, že se i nadále bude vztahovat na poslance Parlamentu, kteří již byli v jeho rámci pojištěni, a to na rozdíl od poslanců Parlamentu, kteří byli poprvé zvoleni po vstupu statutu v platnost a už jej využívat nemohli (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. března 2023, Grossetête v. Parlament, C-714/21 P, nezveřejněný, EU:C:2023:187, body 91 a 92). Naproti tomu nelze z čl. 27 odst. 2 statutu vyvodit, že by měl unijní normotvůrce v úmyslu upravit hmotněprávní podmínky DDSDP, zejména zakázat jakoukoli změnu podmínek tohoto systému do budoucna, a to včetně těch, jež mají vliv na výši důchodu, které se může bývalý poslanec domáhat (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. března 2023, Grossetête v. Parlament, C-714/21 P, nezveřejněný, EU:C:2023:187, body 91 a 93).

41 Z toho vyplývá, že čl. 27 odst. 2 první větu statutu nelze vykládat v tom smyslu, že by bránila snížení výše důchodů náležejících žalobcům v rámci DDSDP. Žalobci tudíž nemohou důvodně tvrdit, že předsednictvo přijetím rozhodnutí z roku 2023 překročilo své pravomoci, jelikož toto rozhodnutí odporuje ustanovením statutu.

42 Ostatní argumenty uvedené žalobci nemohou tento závěr zpochybnit.

43 Zaprvé na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, je třeba konstatovat, že na použití výkladu čl. 27 odst. 2 první věty statutu, jejž provedl Tribunál a potvrdil Soudní dvůr, v projednávaných případech nemá žádný vliv, že ve věcech, ve kterých byly vydány rozsudky uvedené v bodě 40 výše, neměly dotyčné osoby nabytá důchodová práva, ale pouze budoucí nároky na důchod. V tomto ustanovení se totiž přistupuje k nabytým právům a budoucím nárokům, která jsou v něm odlišena od nových práv nebo nových budoucích nároků uvedených v čl. 27 odst. 2 druhé větě uvedeného statutu, stejným způsobem. Z toho vyplývá, že výklad podaný unijními soudy, podle kterého je cílem čl. 27 odst. 2 první věty statutu vymezit osobní působnost DDSDP, a nikoli stanovit jeho hmotněprávní podmínky, se vztahuje jak na poslance s nabytými právy, tak na poslance, kteří mají toliko budoucí nároky.

44 Zadruhé čl. 76 odst. 1 prováděcích opatření ke statutu v původním znění (viz bod 11 výše), podle kterého „důchod poskytovaný [v rámci DDSDP] bude nadále vyplácen […]“, nelze vykládat tak, že zmrazuje výši důchodu. Toto ustanovení se týká podmínek vyplácení důchodů v rámci DDSDP. Tyto podmínky tedy spadají do obecné pravomoci předsednictva podle čl. 25 odst. 3 jednacího řádu Parlamentu, a předsednictvo je tudíž může měnit (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. března 2023, Grossetête v. Parlament, C-714/21 P, nezveřejněný, EU:C:2023:187, body 73 a 74).

45 Žalobci se zatřetí dovolávají čestných prohlášení bývalých poslanců, kteří se podíleli na projednávání a přijímání statutu a prováděcích opatření ke statutu. Tvrdí, že z těchto prohlášení plyne autentický výklad článku 27 statutu a článku 76 prováděcích opatření ke statutu, a to v tom smyslu, že tato ustanovení zaručují zachování výše důchodů, které jsou nebo mají být vypláceny. Žalobci dodávají, že valná většina poslanců Parlamentu, kteří hlasovali pro statut, byla v rámci DDSDP pojištěna a v případě neexistence takové záruky by ho nepřijali.

46 Úvodem je třeba obdobně jako Parlament podotknout, že nejsou-li k dispozici přípravné práce jasně vyjadřující záměr autorů určitého předpisu, unijní soud může vycházet pouze z obsahu předpisu tak, jak byl přijat, a přikládat mu takový význam, jaký vyplývá z jeho doslovného a logického výkladu (viz rozsudek ze dne 20. května 2010, Komise v. Violetti a další, T-261/09 P, EU:T:2010:215, bod 51 a citovaná judikatura).

47 V čestných prohlášeních předložených žalobci je kromě toho v podstatě pouze připomenuto, že článek 27 statutu i článek 76 prováděcích opatření ke statutu byly koncipovány jako záruka dodržování nabytých práv osob pojištěných v rámci DDSDP nebo jako záruka práva na pobírání důchodu i po vyčerpání prostředků Fondu, a to za situace, kdy od okamžiku vstupu statutu v platnost už nebude do tohoto Fondu poskytován dostatek finančních prostředků. Taková prohlášení nemohou vést k tomu, že by výklad čl. 27 odst. 2 první věty statutu, který vyplývá z rozsudků uvedených v bodě 40 výše a podle něhož toto ustanovení nebrání snížení výše důchodů náležejících žalobcům, pozbyl platnosti.

48 S ohledem na vše výše uvedené je třeba první část jediného žalobního důvodu zamítnout jako neopodstatněnou.

2. Ke druhé a páté části, které vycházejí z námitky protiprávnosti rozhodnutí z roku 2023, a to z toho důvodu, že toto rozhodnutí odporuje zásadám právní jistoty, ochrany nabytých práv a ochrany legitimního očekávání

49 V rámci druhé části jediného žalobního důvodu žalobci tvrdí, že rozhodnutí z roku 2023 odporuje zásadě právní jistoty, jelikož zasahuje do práv nabytých před jeho přijetím. Zdůrazňují, že i kdyby se rozhodnutí z roku 2023 mohlo nabytých práv dotknout, takto provedené zkrácení práv je z hlediska rozsahu naprosto nebývalé. Konkrétně poukazují na to, že rozhodnutí z roku 2023 se dotýká základních aspektů práva na důchod, a sice jeho výše a odpovědnosti Parlamentu zajistit jeho výplatu v případě vyčerpání Fondu. V replice dodávají, že podle jejich názoru byla porušena zásada právní jistoty, jelikož rozhodnutí z roku 2023 neobsahuje žádná přechodná opatření. Tvrdí, že se Parlament nenachází v platební neschopnosti, takže mohl nést vyšší rozpočtové náklady a stanovit přechodný režim.

50 V rámci páté části jediného žalobního důvodu žalobci tvrdí, že právní rámec vztahující se na DDSDP, který sestává ze statutu, prováděcích opatření ke statutu a rozhodnutí předsednictva ze dne 1. dubna 2009, byl přijat s cílem zajistit dodržování zásady ochrany legitimního očekávání tím, že zůstanou zachována důchodová práva nabytá na základě pravidel pro poskytování náhrad, a to včetně výše důchodu. Dodávají, že i kdyby Parlament měl pro přijetí rozhodnutí z roku 2023 „právní prostor“, tento prostor byl s ohledem na založené legitimní očekávání omezen opakovaným ujišťováním, které poskytoval Fondu a osobám oprávněným v rámci DDSDP ohledně zachování výše důchodů i ohledně toho, že převezme odpovědnost v případě vyčerpání aktiv Fondu.

51 Parlament s argumentací žalobců nesouhlasí.

52 Druhá a pátá část obsahují v podstatě dvě výtky: první vychází z porušení zásady dodržování nabytých práv a druhá z porušení zásad právní jistoty a ochrany legitimního očekávání.

a) K první výtce, vycházející z porušení zásady dodržování nabytých práv

53 Podle ustálené judikatury platí, že nové zákony, které přinášejí změny staršího zákona, se použijí, není-li stanoveno jinak, na budoucí účinky situací, které vznikly za jeho platnosti. Jinak je tomu pouze u situací, které vznikly a byly s konečnou platností dovršeny za působnosti dřívějšího zákona a zakládají nabytá práva (viz rozsudek ze dne 19. září 2024, Coppo Gavazzi a další v. Parlament, C-725/20 P, EU:C:2024:766, bod 124 a citovaná judikatura).

54 Pokud jde konkrétně o nárok na pobírání starobního důchodu, tento nárok vzniká v zásadě v okamžiku, kdy se důchod stane splatným (viz bod 37 výše). Zásada ochrany nabytých práv však neznamená, že jakákoli změna způsobu výpočtu důchodu, která má za následek snížení této částky uplatněné na základě právní úpravy přijaté poté, co se tento důchod stal splatným, představuje zásah do těchto nabytých práv (rozsudek ze dne 19. září 2024, Coppo Gavazzi a další v. Parlament, C-725/20 P, EU:C:2024:766, bod 126).

55 Je totiž třeba rozlišovat mezi nabytými důchodovými právy a výší důchodů. Pojem „nabytá důchodová práva“ označuje práva na důchod vyplývající z příspěvků placených individuálně každým z žalobců, které představují základ pro výpočet důchodu, který se jim vyplácí v rámci DDSDP. Tento pojem tedy nelze chápat v tom smyslu, že by odkazoval na údajný nárok na pobírání fixní a neměnné částky důchodu vypočtené na základě pravidel platných v době výplaty důchodu (obdobně viz rozsudek ze dne 19. září 2024, Coppo Gavazzi a další v. Parlament, C-725/20 P, EU:C:2024:766, bod 89).

56 V této souvislosti je třeba připomenout, že v unijním právu neexistuje zásada, podle níž nabytá práva nemohou být v žádném případě změněna nebo omezena. Za určitých podmínek je možné taková práva po zvážení dotčených zájmů změnit (viz bod 39 výše).

57 S ohledem na tyto skutečnosti nemohou žalobci důvodně tvrdit, že pokud byla rozhodnutím z roku 2023 snížena výše splatného důchodu náležejícího osobám oprávněným v rámci DDSDP, zakládá tato skutečnost sama o sobě porušení zásady dodržování nabytých práv.

58 Pokud jde o argument vycházející z rozsahu snížení výše důchodů provedeného rozhodnutím z roku 2023, ten souvisí s otázkou dodržení zásady proporcionality, a bude tedy zkoumán v rámci posuzování třetí a čtvrté části v rozsahu, v němž vycházejí z nepřiměřeného zásahu do práva na vlastnictví.

59 Z toho vyplývá, že s výhradou posouzení argumentu souvisejícího se zásadou proporcionality je třeba první výtku zamítnout.

b) Ke druhé výtce, vycházející z porušení zásad právní jistoty a ochrany legitimního očekávání

60 Pokud jde o údajné porušení zásady ochrany legitimního očekávání, je třeba připomenout, že právo dovolávat se této zásady náleží jakožto logický důsledek zásady právní jistoty každému jednotlivci, pokud u něj unijní orgán tím, že mu poskytl konkrétní ujištění, vyvolal podloženou naději (viz rozsudek ze dne 16. prosince 2020, Rada v. K. Chrysostomides & Co. a další, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P a C-604/18 P, EU:C:2020:1028, bod 178 a citovaná judikatura).

61 Ujištění způsobilá vzbudit takové naděje jsou tvořena přesnými, nepodmíněnými a shodujícími se informacemi z oprávněných a spolehlivých zdrojů bez ohledu na formu, v níž jsou tyto informace sděleny. Nikdo se naproti tomu nemůže dovolávat porušení zásady ochrany legitimního očekávání, pokud mu uvedené ujištění poskytnuto nebylo. Stejně tak platí, že je-li opatrná a obezřetná osoba s to předvídat přijetí unijního opatření, které se může nepříznivě dotknout jejích zájmů, nemůže se dovolávat uvedené zásady, pokud je toto opatření přijato (viz rozsudek ze dne 19. září 2024, Coppo Gavazzi a další v. Parlament, C-725/20 P, EU:C:2024:766, bod 96 a citovaná judikatura).

62 V prvé řadě je třeba uvést, že dovolávají-li se žalobci legitimního očekávání vyplývajícího z právního rámce vztahujícího se na DDSDP, který sestává ze statutu, prováděcích opatření ke statutu a rozhodnutí předsednictva ze dne 1. dubna 2009, je třeba připomenout, že ve statutu ani v prováděcích opatřeních ke statutu není stanoveno právo na zachování výše důchodu určené podle předpisů platných před přijetím rozhodnutí z roku 2023 (viz body 41 a 44 výše).

63 Žalobci kromě toho tvrdí, že na schůzi předsednictva dne 1. dubna 2009 se Parlament zavázal, že v případě vyčerpání prostředků Fondu zajistí výplatu důchodů v rámci DDSDP z vlastního rozpočtu. Dodávají, že toto rozhodnutí bylo oznámeno všem osobám pojištěným v rámci DDSDP a od roku 2009 Parlament uváděl výši pojistně matematického schodku Fondu v ročních účetních závěrkách.

64 V tomto ohledu je třeba uvést, že předsednictvo na schůzi dne 1. dubna 2009 nejenže přijalo rozhodnutí z téhož dne, kterým byla pozměněna pravidla pro poskytování náhrad, ale také se jménem Parlamentu zavázalo zajistit „právo poslanců pojištěných v [DDSDP] na získaní doplňkového důchodu, které budou mít i po vyčerpání Fondu“. Rovněž rozhodl, že „stejně tak se jakýkoli kapitál, který zůstane ve Fondu po vyplacení všech důchodových práv, převede na Parlament“. Jak uvádějí žalobci, tento závazek byl zmíněn ve sdělení určeném osobám pojištěným v rámci DDSDP ze dne 3. dubna 2009.

65 Tento závazek se týkal zajištění nabytých důchodových práv poslanců pro pravděpodobnou situaci, kdy se Fond vyčerpá před vyplacením všech důchodových práv získaných jeho členy (rozsudky ze dne 18. října 2011, Purvis v. Parlament, T-439/09, EU:T:2011:600, bod 73, a ze dne 13. března 2013, Inglewood a další v. Parlament, T-229/11 a T-276/11, EU:T:2013:127, bod 66).

66 S ohledem na jeho dikci a judikaturu citovanou v bodech 54 a 55 výše však nelze takový závazek Parlamentu vyplatit důchody z vlastního rozpočtu a zajistit tak dodržování nabytých práv osob oprávněných v rámci DDSDP, zaměňovat se závazkem Parlamentu zajistit výplatu důchodů ve výši vymezené podle předpisů platných před rozhodnutím z roku 2023.

67 Žalobci tudíž nemohou důvodně tvrdit, že při přijetí rozhodnutí z roku 2023 Parlament prostřednictvím svého předsednictva nerespektoval rozsah závazku přijatého dne 1. dubna 2009, a porušil proto zásadu ochrany legitimního očekávání.

68 Co se ve druhé řadě týče aktů, jichž se dovolávají žalobci, z nichž údajně vyplývá legitimní očekávání, že nedojde ke snížení výše splatných důchodů, je třeba zaprvé podotknout, že stanoviska právní služby Parlamentu z 15. února 2005 a 3. prosince 2018 byla vyňata ze spisů, a nelze je tudíž vzít v potaz.

69 Zadruhé přípis generálního tajemníka Parlamentu ze dne 24. listopadu 2005 je informativní sdělení pro členy předsednictva, v němž jsou předsednictvu předloženy určité návrhy týkající se financování Fondu v návaznosti na přijetí statutu. Jedná se tedy o interní sdělení, které již z povahy věci není určeno osobám oprávněným k plnění z Fondu. Jak kromě toho tvrdí Parlament, v tomto přípisu, který je součástí vnitřního rozhodovacího procesu, se odráží pouze stanovisko jednoho ze správních útvarů Parlamentu, a sice generálního sekretariátu, a nikoli stanovisko předsednictva, které je orgánem příslušným k provádění změn hmotněprávních podmínek DDSDP (rozsudek ze dne 9. března 2023, Grossetête v. Parlament, C-714/21 P, nezveřejněný, EU:C:2023:187, bod 74). Na tento přípis tedy nelze nahlížet tak, že by obsahoval ujištění, která osobám oprávněným k plnění z Fondu poskytl správní orgán (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. září 2002, Borremans a další v. Komise, T-319/00, EU:T:2002:229, bod 67). Je třeba dodat, že tento závěr nemůže zpochybnit ani to, že žalobci mohli mít k uvedenému přípisu přístup díky svému postavení poslanců Parlamentu, jelikož jinak by jim byla přiznána zvláštní ochrana z titulu legitimního očekávání.

70 Zatřetí v dopise předsedy Parlamentu ze dne 14. dubna 2016 adresovaném předsedovi Fondu je zmíněn jednoznačný závazek Parlamentu „přijmout právní závazky vůči členům Fondu“. Vzhledem k tomu, že v něm nebyl upřesněn rozsah uvedených závazků, nemůže tento dopis představovat ujištění ve smyslu judikatury připomenuté v bodě 60 výše, že výši splatných důchodů v rámci DDSDP nelze změnit.

71 Začtvrté totéž platí i pro usnesení Evropského parlamentu ze dne 24. října 2018 týkající se postoje Rady k návrhu souhrnného rozpočtu Evropské unie na rozpočtový rok 2019 (Úř. věst. 2020, C 345, p. 221). V tomto usnesení totiž Parlament pouze vyzval svého generálního tajemníka a předsednictvo, aby sestavili jasný plán, jak „Parlament převezme [své] závazky a odpovědnosti od [DDSDP], a to ihned po volbách v roce 2019“. Toto usnesení tedy neobsahuje žádné ujištění, že Parlament nezmění výši důchodů vyplácených v rámci DDSDP. Takové usnesení Parlamentu, jako je usnesení ze dne 24. října 2018, je navíc dokument, který obsahuje prohlášení ryze politické povahy, není závazný a nemůže vzbudit legitimní očekávání, že se bude v souladu s ním postupovat (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. července 1985, Salerno a další v. Komise a Rada, 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 a 10/84, nezveřejněný, EU:C:1985:318, bod 59, a usnesení ze dne 17. prosince 2003, Krikorian a další v. Parlament a další, T-346/03, EU:T:2003:348, body 19 a 20).

72 Zapáté, i když bylo v prohlášení generálního tajemníka Parlamentu na schůzi předsednictva dne 12. března 2018 uvedeno, že po vyčerpání prostředků Fondu by Parlament měl vyplácet důchody v rámci DDSDP z vlastního rozpočtu, není v něm obsaženo žádné ujištění ohledně výše těchto důchodů. Pokud jde o prohlášení generálního tajemníka před Výborem pro rozpočtovou kontrolu Parlamentu ze dne 16. listopadu 2020, je v něm jasně zmíněno, že výši důchodů lze snížit.

73 Z toho vyplývá, že akty, jichž se žalobci dovolávají, nemohou vzbudit legitimní očekávání, že výši splatných důchodů v rámci DDSDP nebude možné snížit.

74 Ve třetí řadě je třeba konstatovat, že v oblasti úprav DDSDP má administrativa široký prostor pro uvážení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. března 2013, Inglewood a další v. Parlament, T-229/11 a T-276/11, EU:T:2013:127, bod 71). V oblasti, v níž má administrativa takový prostor pro uvážení, ovšem pouhá praxe – jakkoli běžná – nepředstavuje přesné, nepodmíněné a shodující se informace, z nichž by bylo možné skutečně vyvodit legitimní očekávání (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 2. prosince 2020, Thunus a další v. EIB, T-247/19, nezveřejněný, EU:T:2020:577, bod 70 a citovaná judikatura). Pokud se tedy až do přijetí

rozhodnutí z roku 2023 změny DDSDP prováděné Parlamentem systematicky dotýkaly pouze těch osob oprávněných v rámci tohoto systému, které ještě doplňkový důchod nepobíraly, tato skutečnost nemohla vzbudit legitimní očekávání, že budoucí reformy tohoto systému se budou týkat pouze těchto osob.

75 Je třeba dodat, že z písemností založených ve spisech a z prohlášení Parlamentu na jednání vyplývá, že praxe uvedená v bodě 74 výše vycházela z výkladu rozsahu nabytých důchodových práv, který převládal v rámci útvarů Parlamentu. Tyto útvary se totiž zejména domnívaly, že výši důchodu bývalých poslanců, kteří již důchod pobírali, nelze změnit, neboť jinak by došlo k zásahu do jejich nabytých práv. Tuto okolnost ovšem nelze považovat za ujištění ve smyslu judikatury připomenuté v bodě 61 výše, že tento výklad bude zachován po celou dobu fungování DDSDP. Jak uvedl Parlament na jednání, výklad, který zastávaly jeho útvary, se vyvíjel v návaznosti na rozhodnutí vydaná unijními soudy.

76 Ve čtvrté řadě je třeba poznamenat, že právní úprava týkající se DDSDP byla několikrát změněna, zejména v letech 2009 a 2018, a to kvůli zhoršení hospodářské a finanční situace Fondu. Osoby oprávněné v rámci DDSDP reformy z 1. dubna 2009 a 10. prosince 2018 napadly – v souvislosti s první reformou byly vydány rozsudky ze dne 18. října 2011, Purvis v. Parlament (T-439/09, EU:T:2011:600), a ze dne 13. března 2013, Inglewood a další v. Parlament (T-229/11 a T-276/11, EU:T:2013:127), a v souvislosti s druhou reformou byly vydány rozsudky ze dne 15. září 2021, Ashworth a další v. Parlament (T-720/19 až T-725/19, nezveřejněný, EU:T:2021:580), ze dne 15. září 2021, Arnaoutakis a další v. Parlament (T-240/20 až T-245/20, nezveřejněný, EU:T:2021:590), ze dne 9. března 2023, Grossetête v. Parlament (C-714/21 P, nezveřejněný, EU:C:2023:187), a ze dne 9. března 2023, Galeote a Watson v. Parlament (C-715/21 P a C-716/21 P, nezveřejněný, EU:C:2023:190). Je třeba rovněž uvést, že v průběhu diskusí, které předcházely přijetí reformy dne 10. prosince 2018, předsednictvo uvedlo, že tato reforma je nedostatečná. Generálního tajemníka Parlamentu požádalo, aby navrhl další opatření do konce roku 2020, a to včetně zmrazení nebo snížení valorizace výše důchodů, a aby prověřil další opatření, jejichž prostřednictvím by bylo možné najít pro Fond nějaké dlouhodobější řešení.

77 Takové osoby oprávněné v rámci DDSDP, jako jsou žalobci, si tedy určitě byly vědomy okolností souvisejících s rozhodnutím z roku 2023, tedy potřeby podmínky DDSDP reformovat.

78 Na základě všech těchto důvodů je třeba tuto výtku v rozsahu, v němž vychází z porušení zásady ochrany legitimního očekávání, zamítnout; není přitom třeba rozhodovat o námitkách nepřípustnosti, které v tomto ohledu vznesl Parlament, ani o přípustnosti dokumentů, na které odkazují žalobci a které byly předloženy v příloze repliky.

79 Pokud jde dále o údajné porušení zásady právní jistoty, žalobci tvrdí, že rozhodnutí z roku 2023 neobsahuje žádná přechodná opatření.

80 Předsednictvo totiž rozhodlo, že předmětná opatření se použijí bez uplatnění přechodného režimu z důvodu uvedeného v bodě 8 odůvodnění rozhodnutí z roku 2023, podle kterého by uplatnění takového režimu vzhledem k závažnosti problému s financováním DDSDP a hrozícímu velmi brzkému vyčerpání finančních prostředků Fondu mohlo vážně ohrozit předpokládané finanční dopady uvedených opatření. Rozhodnutí z roku 2023 tedy bylo přijato dne 12. června 2023, zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 29. června 2023 a nabylo účinnosti dne 1. července 2023.

81 V tomto ohledu je třeba připomenout, že základním požadavkem právní jistoty v různých podobách je zaručit předvídatelnost právních situací a vztahů upravených unijním právem (viz rozsudek ze dne 9. března 2023, Grossetête v. Parlament, C-714/21 P, nezveřejněný, EU:C:2023:187, bod 120 a citovaná judikatura). Zásada právní jistoty vyžaduje, aby unijní právní úprava umožnila dotyčným osobám přesně se seznámit s rozsahem povinností, které jim ukládá, a tyto osoby měly možnost jednoznačně znát svá práva a povinnosti a postupovat podle toho (viz rozsudek ze dne 19. září 2024, Coppo Gavazzi a další v. Parlament, C-725/20 P, EU:C:2024:766, bod 123 a citovaná judikatura).

82 Ve sporech týkajících se unijní veřejné služby bylo rozhodnuto, že úředníci nemají nárok na to, aby byl služební řád zachován v takové podobě, v níž platí v okamžiku jejich přijetí do zaměstnání, a i když unijní normotvůrce může v normách služebního řádu kdykoli provést změny, které považuje za změny v zájmu služby, a do budoucna přijmout ustanovení služebního řádu, která jsou pro dotyčné úředníky méně výhodná, musí stanovit dostatečně dlouhé přechodné období, aby se zabránilo nečekané změně podmínek pro výplaty získaných důchodů. Cílem takového období je nenarušovat legitimní očekávání ohledně zachování platnosti určité právní úpravy (viz rozsudek ze dne 15. září 2021, Ashworth a další v. Parlament, T-720/19 až T-725/19, nezveřejněný, EU:T:2021:580, body 129 a 132 a citovaná judikatura).

83 Kromě toho je třeba podotknout, že i kdyby v projednávaném případě bylo legitimní očekávání založeno – *quod non* – přijetí přechodných opatření pro situace, které vznikly před vstupem nové právní úpravy v platnost, ale mohly se od té doby ještě vyvíjet, může bránit kategorický veřejný zájem. V případě chybějícího kategorického veřejného zájmu tedy nepřijetí přechodných opatření chránících očekávání, které by hospodářský subjekt mohl legitimně ohledně unijní právní úpravy mít, odporuje normě vyšší právní síly (viz rozsudek ze dne 15. září 2021, Ashworth a další v. Parlament, T-720/19 až T-725/19, nezveřejněný, EU:T:2021:580, bod 133 a citovaná judikatura).

84 V projednávaných věcech byla předmětná opatření navržena s ohledem na mimořádně obtížnou situaci Fondu, jehož aktiva se na konci května 2023 pohybovala mezi 43 a 44 miliony eur, přičemž platby důchodů měly do roku 2030 činit průměrně 22 až 23 milionů eur ročně. Pro zajištění fungování Fondu v krátkodobém horizontu bylo za těchto okolností v každém případě třeba přijmout opatření s okamžitým účinkem, a toto zajištění tedy mohlo představovat převažující veřejný zájem, který byl s to odůvodnit nepřijetí přechodných opatření.

85 Z toho vyplývá, že tuto výtku je třeba v rozsahu, v němž vychází z porušení zásady právní jistoty, zamítnout; o námitce nepřípustnosti vznesené Parlamentem přitom není třeba rozhodovat.

86 S výhradou posouzení argumentů týkajících se porušení zásady proporcionality je tudíž třeba námitku protiprávnosti rozhodnutí z roku 2023, která vychází z toho, že toto rozhodnutí odporuje zásadám právní jistoty, ochrany nabytých práv a ochrany legitimního očekávání, zamítnout.

3. Ke třetí a čtvrté části v rozsahu, v němž vycházejí z námitky protiprávnosti rozhodnutí z roku 2023, a to z toho důvodu, že toto rozhodnutí porušuje právo na vlastnictví

87 V rámci třetí části jediného žalobního důvodu žalobci zejména tvrdí, že s ohledem na rozsah snížení výše důchodu, k němuž v jeho důsledku došlo, zasahuje rozhodnutí z roku 2023 do podstaty práva na vlastnictví. Zaprvé tato podstata podle jejich názoru odpovídá přinejmenším nepřekročitelné hranici 50 % výše důchodu podle judikatury týkající se směrnice Evropského

parlamentu a Rady 2008/94/ES ze dne 22. října 2008 o ochraně zaměstnanců v případě platební neschopnosti zaměstnavatele (Úř. věst. 2008, L 283, s. 36). O nepřekročitelnou hranici se jedná tím spíše, že Parlament neměl prostor pro uvážení, který byl v této směrnici přiznán členským státům, a dále že Parlament měl v každém případě převzít odpovědnost za vyčerpání Fondu, s nímž se počítalo, bylo předvídatelné zejména od roku 2009 a mělo k němu dojít v roce 2024. Žalobci z toho vyvozují, že v důsledku rozhodnutí z roku 2023 byla odpovědnost Parlamentu protiprávně neutralizována. Zadruhé rozhodnutím z roku 2023 došlo dle názoru žalobců k neúměrnému přenesení odpovědnosti za snížení schodku Fondu na osoby oprávněné k čerpání z tohoto Fondu.

88 V rámci čtvrté části jediného žalobního důvodu žalobci zejména tvrdí, že rozhodnutí z roku 2023 je protiprávní, jelikož mu nepředcházelo zvážení dotčených zájmů a není v souladu se zásadou proporcionality. V tomto ohledu žalobci tvrdí, že ačkoliv se se schodkem Fondu počítalo, Parlament se zavázal tento schodek vyrovnat a v žádném případě neexistovala povinnost udržovat v rámci Fondu pojistně matematickou rovnováhu, abstraktní cíl obecného zájmu spočívající ve snížení tohoto schodku, což byl jediný cíl, který rozhodnutí z roku 2023 sledovalo, není nezbytný, legitimní ani přiměřený. Žalobci zdůrazňují, že problémy likvidity Fondu jsou důsledkem jeho koncepce a vývoje, za které je odpovědný Parlament. Kromě toho se domnívají, že vyrovnávání schodku v plném rozsahu nebo nadměrně zatěžuje osoby oprávněné v rámci DDSDP, což odporuje dosavadnímu rozdělení na dvě a jednu třetinu. Dodávají, že nepřiměřenost rozhodnutí z roku 2023 nemůže zpochybnit ani ustanovení o platbě vyšších příspěvků ani ustanovení o finanční nouzi.

89 Parlament s argumentací žalobců nesouhlasí.

a) Úvodní poznámky

90 Článek 17 odst. 1 Listiny stanoví:

„Každý má právo vlastnit zákonně nabytý majetek, užívat jej, nakládat s ním a odkazovat jej. Nikdo nesmí být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu, v případech a za podmínek, které stanoví zákon, a při poskytnutí spravedlivé náhrady v přiměřené lhůtě. Užívání majetku může rovněž být upraveno zákonem v míře nezbytné z hlediska obecného zájmu.“

91 Toto ustanovení je právní normou, která přiznává práva jednotlivcům [viz rozsudek ze dne 21. května 2019, Komise v. Maďarsko (Požívací práva k zemědělské půdě), C-235/17, EU:C:2019:432, bod 68 a citovaná judikatura].

92 Podle čl. 52 odst. 3 Listiny platí, že pokud Listina obsahuje práva odpovídající právům zaručeným Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod podepsanou v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), jsou smysl a rozsah těchto práv stejné jako ty, které jim přikládá tato úmluva. Pro účely výkladu článku 17 Listiny je tedy třeba vzít do úvahy judikaturu Evropského soudu pro lidská práva týkající se článku 1 prvního dodatkového protokolu k EÚLP, v němž je zakotvena ochrana práva na vlastnictví jakožto minimální úroveň ochrany [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. května 2019, Komise v. Maďarsko (Požívací práva k zemědělské půdě), C-235/17, EU:C:2019:432, bod 72 a citovaná judikatura].

93 Již bylo konstatováno, že podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva platí, že když určitá právní úprava stanoví automatické vyplácení sociální dávky, vzniká majetkový zájem spadající u osob, které splňují dané podmínky, do oblasti působnosti článku prvního dodatkového protokolu k EÚLP. Nároky vyplývající z odvádění příspěvků na sociální zabezpečení pro účely

tohoto článku představují majetková práva (rozsudek ze dne 13. června 2017, Florescu a další, C-258/14, EU:C:2017:448, bod 50) a snížení výše starobního důchodu, které může mít vliv na kvalitu života dotyčné osoby, představuje omezení jejího práva na vlastnictví (viz rozsudek ze dne 19. září 2024, Coppo Gavazzi a další v. Parlament, C-725/20 P, EU:C:2024:766, bod 104 a citovaná judikatura).

94 Z toho v projednávaných věcech vyplývá, že rozhodnutí z roku 2023 tím, že vede ke snížení výše důchodu žalobců, omezuje jejich právo na vlastnictví, jak uznává i Parlament.

95 Je nicméně třeba připomenout, že právo na vlastnictví zaručené článkem 17 Listiny není absolutní výsadou a jeho výkon může být předmětem omezení odůvodněných cíli obecného zájmu, které Unie sleduje (rozsudek ze dne 20. září 2016, Ledra Advertising a další v. Komise a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 69). Podle čl. 52 odst. 1 první věty Listiny musí být každé omezení výkonu práv a svobod v ní uznaných stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod. V článku 52 odst. 1 druhé větě Listiny je doplněno, že omezení mohou být zavedena při dodržení zásady proporcionality pouze tehdy, jsou-li nezbytná a skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého.

96 V projednávaných věcech žalobci v rámci první výtky tvrdí, že rozhodnutí z roku 2023 odporuje čl. 52 odst. 1 první větě Listiny. Třebaže připouštějí, že zásah do práva na vlastnictví v důsledku rozhodnutí z roku 2023 je stanoven zákonem, tvrdí, že toto rozhodnutí odporuje podstatě práva na vlastnictví.

97 V rámci druhé výtky žalobci uvádějí, že rozhodnutí z roku 2023 odporuje alespoň čl. 52 odst. 1 druhé větě Listiny, jelikož do práva na vlastnictví nepřiměřeně zasahuje.

b) K první výtce, vycházející z porušení podstaty práva na vlastnictví

98 Žalobci v podstatě tvrdí, že zaprvé rozhodnutím z roku 2023 došlo k nepřiměřenému snížení výše důchodů o 60,15 % až 70,71 %, zadruhé se tímto rozhodnutím protiprávně neutralizuje odpovědnost Parlamentu a zatřetí v jeho důsledku dochází k neúměrnému přenesení odpovědnosti za snížení schodku Fondu na osoby oprávněné k čerpání z tohoto Fondu, čímž toto rozhodnutí odporuje do té doby uplatňovanému základnímu pravidlu rozložení nákladů daného systému.

99 Je třeba připomenout, že čl. 17 odst. 1 Listiny chrání majetkové právo, které žalobci nabyli v důsledku placení příspěvků do Fondu. Toto ustanovení naproti tomu nelze vykládat tak, že zakládá právo na důchod v určité výši (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. června 2017, Florescu a další, C-258/14, EU:C:2017:448, bod 50 a citovaná judikatura).

100 V projednávaných věcech tedy majetkové právo žalobců, zakotvené v čl. 17 odst. 1 Listiny, spočívá v právu na pobírání důchodu v rámci DDSDP, a nikoli v právu na výplatu určité částky. Je přitom nutno konstatovat, že i když byla rozhodnutím z roku 2023 snížena výše důchodů v rámci tohoto systému, toto rozhodnutí nezpochybňuje samotnou podstatu práva na důchod.

101 Žalobci jsou nicméně toho názoru, že snížení výše důchodů v rámci DDSDP v důsledku rozhodnutí z roku 2023 je takového rozsahu, že byla dotčena samotná podstata práva na vlastnictví.

102 V tomto ohledu je třeba uvést, že podle názoru Parlamentu musí být posouzení míry snížení výše důchodů v zásadě provedeno s ohledem na zásadu proporcionality a podstaty práva na vlastnictví se může dotknout pouze zcela extrémní snížení této výše.

103 Pokud jde o rozsah snížení výše důchodů v důsledku rozhodnutí z roku 2023, je třeba uvést, že žalobci předložili znalecký posudek ze dne 5. října 2023, který na žádost Fondu vypracovala poradenská kancelář specializující se na oblast důchodů a sociálního zabezpečení. Z tohoto posudku vyplývá, že s ohledem na pojistně matematickou analýzu vede rozhodnutí z roku 2023 ke snížení výše důchodů v rámci DDSDP v průměru o 62,53 %, přičemž míra snížení se pohybuje mezi 60,15 % a 70,71 %. Pokud se neutralizují dopady spojené se zvýšením důchodového věku z 65 na 67 let, které v projednávaných věcech není zpochybňováno, kumulovaný dopad 50% snížení a zrušení valorizace na výši důchodů činí v průměru 61,96 %. Je třeba rovněž uvést, že nejvyšší míra snížení se týká osob, které na rozdíl od žalobců ke dni přijetí rozhodnutí z roku 2023 ještě důchodová práva nenabyly.

104 Parlament tvrdí, že znalecký posudek nemá pro posouzení legality rozhodnutí z roku 2023 žádný význam; v něm obsažené odhady nebo použité metody výpočtu nicméně nezpochybňuje. Na jednání Parlament připustil, že nemá k dispozici žádné odhady celkové míry snížení výše důchodů vyplývajícího ze dvou dotčených opatření.

105 V těchto souvislostech a s ohledem na informace obsažené ve spise má Tribunál za to, že odhady obsažené ve znaleckém posudku předloženém žalobci lze považovat za racionální.

106 Žalobci v prvé řadě tvrdí, že podstata základního práva na vlastnictví v souvislosti s důchody, pokud jde o takový systém, jako je DDSDP, by měla být vymezena s ohledem na minimální úroveň zaručenou v judikatuře týkající se článku 8 směrnice 2008/94.

107 V tomto ohledu je třeba podotknout, že cílem směrnice 2008/94 je chránit zaměstnance v případě platební neschopnosti jejich zaměstnavatele. Podle jejího čl. 1 odst. 1 se tato směrnice vztahuje na pohledávky zaměstnanců vznikající z pracovních smluv nebo pracovních poměrů vůči zaměstnavatelům, kteří se nacházejí v platební neschopnosti ve smyslu čl. 2 odst. 1 téže směrnice. Článek 3 první pododstavec uvedené směrnice ukládá členským státům povinnost zřídit instituce zajišťující úhradu nesplacených pohledávek zaměstnanců. Článek 8 téže směrnice stanoví, že členské státy zajistí, aby byla přijata nezbytná opatření na ochranu zájmů zaměstnanců, pokud jde o nabytá práva na starobní důchody, na základě doplňkových zaměstnaneckých nebo mezioborových systémů sociálního zabezpečení, které stojí mimo vnitrostátní zákonné systémy sociálního zabezpečení. Posledně uvedené ustanovení bylo vyloženo tak, že má-li být zajištěna minimální úroveň ochrany, zaměstnanec obdrží v případě platební neschopnosti svého zaměstnavatele alespoň polovinu dávek ve stáří vyplývajících z důchodových nároků nabytých v doplňkovém zaměstnaneckém systému sociálního zabezpečení (viz rozsudek ze dne 19. prosince 2019, Pensions-Sicherungs-Verein, C-168/18, EU:C:2019:1128, bod 41 a citovaná judikatura).

108 Úvodem je třeba konstatovat, že směrnice 2008/94 se s ohledem na své adresáty, tj. členské státy, a svou věcnou působnost v projednávaných věcech zjevně nepoužije.

109 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, je mimoto třeba podotknout, že cílem směrnice 2008/94 není určit maximální míru snížení výše důchodů, ale zavést v souvislosti s povinností členských států chránit zaměstnance pracující pro zaměstnavatele v platební neschopnosti systém záruky za dávky náležející v rámci doplňkového systému důchodového pojištění, který musí pokrýt alespoň 50 % těchto dávek.

110 Jak kromě toho tvrdí Parlament, obsah základního práva na vlastnictví nemůže být určován předpisy přijatými unijním normotvůrcem a vykládanými unijním soudem za účelem vymezení harmonizované úrovně ochrany v oblasti pracovního práva. Unijní normotvůrce totiž může rozhodnout o přijetí právní úpravy, která dotčeným osobám přiznává vyšší úroveň ochrany, než je úroveň minimální, která plyne z dodržování základních práv.

111 I kdyby tedy bylo připuštěno, že 50% míra snížení výše důchodů v rámci DDSDP, k níž se přistoupilo v rozhodnutí z roku 2023, byla inspirována judikaturou týkající se článku 8 směrnice 2008/94, což Parlament na jednání zpochybnil, na základě této judikatury nelze konstatovat, že snížením o více než 50 % je základní právo na vlastnictví v oblasti doplňkového důchodového pojištění zbaveno podstaty.

112 Ve druhé řadě je třeba podotknout, že podstatu práva na vlastnictví, které spočívá v právu na pobírání důchodu, nelze určit s ohledem na rozdělení platby příspěvků do DDSDP mezi poslanci a Parlamentem ani s ohledem na údajný závazek Parlamentu převzít odpovědnost za vyrovnání schodku Fondu. Tyto otázky totiž souvisejí s financováním DDSDP, a proto se odlišují od otázky týkající se dodržení práva na pobírání důchodu v rámci tohoto systému.

113 Ve třetí řadě Tribunál konstatuje, že po vstupu rozhodnutí z roku 2023 v platnost odpovídá měsíční výše důchodů zhruba těmto částkám: u osob, které do systému přispívaly po dobu pěti let, přibližně 900 eur, u osob, které přispívaly deset let, přibližně 1 800 eur a u osob, které přispívaly patnáct let, přibližně 2 700 eur. I když jsou tyto částky výsledkem výrazného 50% snížení, nejsou s ohledem na jednotlivé doby pojištění zanedbatelné.

114 Vzhledem ke specifickým okolnostem daného případu a judikatuře, podle které čl. 17 odst. 1 Listiny nelze vykládat tak, že zakládá právo na důchod v určité výši (viz bod 99 výše), žalobci neprokázali, že v důsledku snížení výše důchodů v rámci DDSDP v míře uvedené v bodě 103 výše, k němuž došlo na základě rozhodnutí z roku 2023, bylo právo na důchod zbaveno podstaty, a že tedy byla zpochybněna podstata práva na vlastnictví.

115 Z toho vyplývá, že první výtka musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

c) Ke druhé výtce, vycházející z nepřiměřeného zásahu do práva na vlastnictví

116 Žalobci tvrdí, že rozhodnutí z roku 2023 odporuje alespoň čl. 52 odst. 1 druhé větě Listiny, jelikož do práva na vlastnictví nepřiměřeně zasahuje.

117 V tomto ohledu je třeba připomenout, že zásada proporcionality, která je součástí obecných právních zásad Unie, vyžaduje, aby byly akty přijaté unijním normotvůrcem způsobilé k dosažení legitimních cílů sledovaných dotčenou právní úpravou a nepřekračovaly meze toho, co je nezbytné k dosažení těchto cílů, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi několika přiměřenými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření a způsobené nevýhody nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (viz rozsudek ze dne 16. února 2022, Maďarsko v. Parlament a Rada, C-156/21, EU:C:2022:97, bod 340 a citovaná judikatura).

118 Pokud jde o soudní přezkum toho, zda byly dodrženy podmínky uvedené v bodě 117 výše, v oblasti úprav DDSDP již bylo rozhodnuto, že s ohledem na širokým prostorem pro uvážení Parlamentu může být legalita přijatého opatření dotčena pouze zjevně nepřiměřeným charakterem takového opatření ve vztahu k cíli, jehož sledováním je Parlament pověřen (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 13. března 2013, Inglewood a další v. Parlament, T-229/11 a T-276/11, EU:T:2013:127, bod 71, a ze dne 15. září 2021, Ashworth a další v. Parlament, T-720/19 až T-725/19, nezveřejněný, EU:T:2021:580, bod 97).

119 Nejedná se tedy o otázku, zda jsou opatření přijatá na základě rozhodnutí z roku 2023 jedinou nebo nejlepší možností, ale o to, zda byla zjevně nepřiměřená ve vztahu k cílům, které Parlament hodlal sledovat (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. prosince 2019, Česká republika v. Parlament a Rada, C-482/17, EU:C:2019:1035, bod 77 a citovaná judikatura).

120 Při zjišťování, zda je rozhodnutí z roku 2023 v souladu se zásadou proporcionality, je třeba zkoumat zaprvé, zda dotčená opatření sledují legitimní cíle, zadruhé, zda jsou způsobilá těchto cílů dosáhnout, zatřetí, zda zjevně nepřekračují meze toho, co je k dosažení těchto cílů nezbytné, a začtvrté, zda jsou ve vztahu k těmto cílům přiměřená, jelikož vycházejí ze spravedlivé rovnováhy mezi jednotlivými dotčenými zájmy.

1) K existenci legitimních cílů

121 I když žalobci uznávají, že rozhodnutí z roku 2023 sleduje cíl obecného zájmu, zpochybňují legitimitu tohoto cíle.

122 Z bodů 1, 2 a 6 odůvodnění rozhodnutí z roku 2023 vyplývá, že přijatá opatření měla s ohledem na „mimořádně obtížnou“ finanční situaci Fondu, zejména jeho „mimořádně závažné“ problémy likvidity a pojistně-matematický schodek, zajistit fungování Fondu v krátkodobém horizontu v zájmu všech současných i budoucích příjemců DDSDP a zamezit negativním dopadům na evropské daňové poplatníky nebo je alespoň zmírnit.

123 V tomto ohledu je třeba připomenout, že jelikož je Fond pověřen výplatou doplňkových důchodů bývalým poslancům (viz bod 9 výše), zajištění jeho fungování, byť v krátkodobém horizontu, představuje legitimní cíl.

124 Je třeba rovněž připomenout, že DDSDP byl původně založen na pojistně matematickém výpočtu, v jehož rámci musel součet ročních příspěvků pojištěných osob a Parlamentu v zásadě pokrývat všechna důchodová práva nabytá v témže roce, přičemž tyto příspěvky platila z jedné třetiny pojištěná osoba a ze dvou třetin Parlament (viz bod 8 výše). Je pravda, že vstupem statutu a prováděcích opatření ke statutu v platnost byla narušena zásada finanční rovnováhy Fondu, jelikož až na výjimky se do Fondu přestaly platit příspěvky. To však nic nemění na tom, že za situace, kdy Parlament na financování DDSDP již přispíval ze dvou třetin, i jen částečné pokrývání značného pojistně matematického schodku ze strany Parlamentu může zvyšovat finanční zátěž, kterou tento systém klade na evropské daňové poplatníky. Snížení negativních důsledků spojených se schodkem Fondu pro tyto daňové poplatníky přitom představuje legitimní cíl (obdobně viz rozsudek ze dne 9. března 2023, Grossetête v. Parlament, C-714/21 P, nezveřejněný, EU:C:2023:187, bod 112).

125 Cíle sledované rozhodnutím z roku 2023 tudíž byly legitimní a odpovídaly obavám Parlamentu z problémů s likviditou, které Fond postihly, a výši jeho pojistně matematického schodku (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 15. září 2021, Ashworth a další v. Parlament, T-720/19 až T-725/19, nezveřejněný, EU:T:2021:580, bod 100).

126 Argumenty žalobců, podle nichž se Parlament snažil zprostit odpovědnosti, legitimitu cílů sledovaných rozhodnutím z roku 2023 nezpochybňují.

127 Žalobci totiž nemohou důvodně tvrdit, že rozhodnutí z roku 2023 nerespektuje rozsah závazku přijatého dne 1. dubna 2009 (viz bod 67 výše).

128 Žalobci se dále dovolávají odpovědnosti Parlamentu za finanční situaci Fondu z toho důvodu, že nepřipravil pojistně matematický vyrovnávací mechanismus ani nepřijal opatření, která by kompenzovala skutečnost, že v důsledku vstupu statutu v platnost se do Fondu v zásadě přestaly platit příspěvky.

129 Je pravda, že z písemností založených ve spisech, zejména ze zápisů ze schůzí předsednictva, vyplývá, že ačkoli byly zjištěny problémy s financováním Fondu, a to zejména po přijetí statutu a finanční krizi v letech 2007/2008, byla přijata pouze opatření, která se ukázala jako nedostatečná. Případná odpovědnost Parlamentu za zhoršení finanční situace Fondu kvůli nepřijetí dostatečných vyrovnávacích opatření ho ovšem nemůže připravit o možnost postupovat tak, aby byly sníženy veřejné výdaje a zajištěno fungování Fondu, ani vést k tomu, že by se tyto cíle staly nelegitimními.

130 Žalobcům se tudíž nepodařilo zpochybnit legitimitu zájmů, na nichž je rozhodnutí z roku 2023 založeno.

2) Ke způsobilosti opatření dosáhnout sledovaných cílů

131 Je třeba připomenout, že cíle sledované rozhodnutím z roku 2023 spočívají v zajištění fungování Fondu v krátkodobém horizontu a v omezení dopadů souvisejících s jeho schodkem na evropské daňové poplatníky.

132 V rozhodnutí z roku 2023 je přitom uvedeno, že aktiva Fondu dosahovala na konci roku 2022 52,8 milionu eur a platby důchodů budou do roku 2030 činit průměrně 22 až 23 milionů eur ročně. Z rozhodnutí z roku 2023 tudíž vyplývá, že se Fond vyčerpá možná v roce 2024 a nevyhnutelně k tomu dojde nejpozději v roce 2025 a vznikne tak nefinancovaný pojistně-matematický schodek ve výši přibližně 310 milionů eur. Tyto údaje, které nebyly nikterak zpochybněny, potvrzuje roční účetní závěrka sestavená k 31. prosinci 2022.

133 Podle rozhodnutí z roku 2023 by snížení výše důchodů o 50 % mělo vést k úsporám ve výši 181,4 milionu eur a zrušení jejich valorizace pak k úsporám ve výši 40,4 milionu eur. Závazky fondu by tak měly klesnout z 362,7 milionů eur na 139 milionů eur. V kombinaci s úsporami ve výši dvou milionů eur dosaženými na základě zvýšení důchodového věku by tato opatření měla za následek prodloužení doby životnosti Fondu o dva nebo tři roky a pokles pojistně matematického schodku z 310 na 86 milionů eur.

134 Je třeba rovněž připomenout, že předsednictvo rozhodlo, že se předmětná opatření použijí bez uplatnění přechodného režimu, jelikož uplatnění takového režimu vzhledem k závažnosti problémů s financováním DDSDP a hrozícímu velmi brzkému vyčerpání finančních prostředků Fondu by vážně ohrozilo předpokládané finanční dopady těchto opatření.

135 Na jednání ostatně bylo možno konstatovat, že v důsledku rozhodnutí z roku 2023 byla doba životnosti Fondu skutečně prodloužena, jeho aktiva by měla být dle názoru Parlamentu vyčerpána do prosince 2026.

136 Z těchto okolností vyplývá, že opatření přijatá rozhodnutím z roku 2023 jsou zjevně způsobilá dosáhnout sledovaných cílů.

3) K nezbytnosti a přiměřenosti opatření

137 Žalobci v podstatě tvrdí, že rozhodnutím z roku 2023 bylo zasaženo do práva na vlastnictví způsobem, který nebyl nezbytný a nebyl výsledkem zvážení jednotlivých dotčených zájmů.

138 Je proto třeba posoudit, zda Parlament prostřednictvím svého předsednictva omezil zásah do vlastnického práva takových osob oprávněných v rámci DDSDP, jako jsou žalobci, na to, co bylo nezbytně nutné, a to v tom smyslu, že sledovaných cílů nebylo možno rozumně dosáhnout stejně účinným způsobem jinými prostředky, které by do tohoto práva zasahovaly méně, a zda zajistil spravedlivou rovnováhu mezi požadavky sledovaného obecného zájmu a právem těchto osob na vlastnictví. Pro účely tohoto posouzení je třeba vzít v úvahu následující skutečnosti.

139 Zaprvé z bodů 2 a 6 odůvodnění rozhodnutí z roku 2023 vyplývá, že předsednictvo zvažovalo různá možná řešení a různá opatření, která by vyřešila problémy likvidity Fondu a snížila pojistně matematický schodek, a to včetně opatření, „která by představovala menší zásah do práv příjemců“ než opatření, která byla přijata. Tato alternativní opatření však byla zamítnuta, jelikož vzhledem k rozsahu finančních obtíží Fondu byla nedostatečná.

140 Ze zápisu ze schůzí předsednictva, které se konaly ve dnech 17. dubna a 22. května 2023, a z přípisů generálního tajemníka Parlamentu, které sloužily jako podklad pro jednání předsednictva, totiž vyplývá, že původně se zvažovalo několik možností, které se nakonec omezily na možnosti dvě, a sice na možnost zvolenou v rozhodnutí z roku 2023 a další možnost spočívající ve snížení výše důchodů o 50 % beze změny ostatních parametrů systému. Byla posouzena právní rizika spojená s každou z těchto možností i jejich dopad na pojistně matematický schodek a dobu životnosti Fondu a předsednictvo se přiklonilo k „nejambicióznější“ variantě.

141 V tomto ohledu je třeba uvést, že rozhodnutí z roku 2023 nemá za následek vyrovnání pojistně matematického schodku Fondu, nýbrž jeho výrazné snížení, a to z 310 na 86 milionů eur. V odpovědi na otázky položené na jednání Parlament v podstatě uvedl, že cílem reformy DDSDP bylo podstatně snížit výši tohoto schodku, přičemž nebyla stanovena žádná konkrétní cílová částka. Dodal, že míra snížení uvedeného schodku byla stanovena zejména s ohledem na míru snížení výše důchodů, kterou považoval za přijatelnou s přihlédnutím k judikatuře Soudního dvora.

142 Zadruhé v bodě 6 odůvodnění rozhodnutí z roku 2023 je uvedeno, že předsednictvo přihlédlo k poměru mezi celkovou částkou důchodů, které byly jednotlivě obdrženy z DDSDP, a celkovými příspěvky oprávněných osob. Tyto osoby v průměru získaly za každé euro investované do Fondu 4,7 eura, přičemž u 16 % z nich tato částka stoupla na 14,3 eura.

143 V tomto ohledu je třeba připomenout, že do 30. června 2023 činila výše důchodu za každý rok výkonu mandátu, během něhož byly odváděny příspěvky, 3,5 % základu odpovídajícího 40 % platu soudce Soudního dvora Evropské unie, přičemž minimální částka byla stanovena na 10,5 % tohoto základu a maximální částka odpovídala 70 % tohoto základu. Z přípisu generálního tajemníka Parlamentu ze dne 12. dubna 2023 vyplývá, že po valorizaci uvedeného základu v roce 2022 činila měsíční výše důchodu u oprávněných osob, které přispívaly do systému po dobu pěti let, přibližně 1 700 eur, u osob, které přispívaly po dobu deseti let, přibližně 3 400 eur a u osob, které přispívaly patnáct let, přibližně 5 100 eur.

144 Zatřetí z přípisu generálního tajemníka Parlamentu ze dne 12. května 2023 vyplývá, že dotčená opatření byla koncipována společně s možností pojištěných osob požádat o vystoupení z DDSDP a o výplatu důchodu ve formě jednorázové konečné částky. Tato možnost, kterou už měly osoby pojištěné v rámci DDSDP, které ještě nebyly v důchodu, byla rozšířena na všechny pojištěné osoby a bylo stanoveno, že výše uvedená jednorázová částka bude v podstatě odpovídat rozdílu mezi součtem jednotlivých příspěvků zaplacených poslancem nebo bývalým poslancem a zvýšených o 20 % a výší již vyplacených důchodů. Toto opatření je zasazeno do kontextu, v němž má snížení výše důchodů stanovené v rozhodnutí z roku 2023 ze své podstaty větší dopad na osoby, které ještě nejsou v důchodu nebo začaly důchod pobírat krátce před přijetím rozhodnutí z roku 2023. V bodě 7 odůvodnění tohoto rozhodnutí je v podstatě uvedeno, že vzhledem k provedeným změnám a nejistotě ohledně budoucnosti Fondu možná budou tyto osoby chtít ze systému raději vystoupit.

145 Začtvrté rozhodnutí z roku 2023 obsahuje „ustanovení zohledňující mimořádné okolnosti“, známé také jako „ustanovení o finanční nouzi“ nebo „ustanovení o mimořádných okolnostech“, podle kterého může oprávněná osoba podat žádost o zvýšení důchodu, pokud prokáže, že po snížení výše důchodu, který mu náleží z DDSDP, by se ocitl pod hranicí ohrožení chudobou.

146 S ohledem na všechny tyto skutečnosti je třeba konstatovat následující.

147 Co se v prvé řadě týče samotného zvážení jednotlivých dotčených zájmů, z bodu 6 odůvodnění rozhodnutí z roku 2023 vyplývá, že dotčená opatření byla zvolena zejména s ohledem na zájmy současných či budoucích osob oprávněných v rámci DDSDP a byla zvážena i jiná opatření, která by méně zasahovala do práva na vlastnictví svědčícího osobám oprávněným v rámci tohoto systému. Rozhodnutím z roku 2023 kromě toho nebyl vyrovnán pojistně matematický schodek Fondu. Část tohoto schodku byla podle uvedeného rozhodnutí ponechána k tíži rozpočtu Parlamentu, a tudíž k tíži evropských daňových poplatníků.

148 Z toho plyne, že rozhodnutí z roku 2023 nutně vychází ze zvážení dotčených zájmů, a sice zájmů osob oprávněných v rámci DDSDP na jedné straně a zájmů evropských daňových poplatníků na straně druhé. Žalobci tudíž nemohou důvodně tvrdit, že Parlament zcela a absolutně opomenul zvážit dotčené mimorozpočtové zájmy.

149 Co se ve druhé řadě týče výsledku zvážení jednotlivých dotčených zájmů, je nutno konstatovat, že předmětná opatření mají pro žalobce značné finanční důsledky. Výrazně totiž snižují výši důchodů, které žalobci pobírali v rámci DDSDP do 30. června 2023. Vzhledem k absenci přechodného režimu je toto snížení i značně nenadálé.

150 V tomto ohledu má Tribunál za to, že důležitou okolností při posuzování přiměřenosti dotčených opatření je, že DDSDP je doplňkový dobrovolný penzijní systém. Vzhledem k tomu, že členství v DDSDP není povinné, důchod z tohoto systému pobírá pouze část bývalých poslanců Parlamentu. Kromě toho je třeba připomenout, že důchod vyplácený v rámci DDSDP není jediný důchod, který žalobci pobírají za roky, během nichž do uvedeného systému přispívali. Za tyto roky žalobci pobírají na základě přílohy III pravidel pro poskytování náhrad (viz bod 7 výše) důchod vyplácený buď členskými státy, k němuž jim určitou částku případně doplácí Parlament, nebo Parlamentem. Žalobci, kteří byli znovu zvoleni na sedmé volební období (2009–2014), ostatně dostávají od Parlamentu i důchod dle statutu.

151 V tomto kontextu je třeba konstatovat, že ani výrazné snížení doplňkového dobrovolného důchodu nemá z hlediska zásahu do práva na vlastnictví stejné dopady jako snížení základního důchodu, který představuje náhradní příjem, jenž má svému příjemci poskytnout prostředky nezbytné k živobytí, a může být jediným důchodem, který tento příjemce pobírá.

152 Jak dále uvedl Parlament, míra snížení výše důchodů může být posuzována s ohledem na rentabilitu investice plynoucí z placení příspěvků pojištěnými osobami, a sice průměrnou rentabilitu 4,7 eura za každé investované euro (viz bod 142 výše). Možnost nechat si vyplatit důchod v rámci DDSDP ve formě jednorázové konečné částky kromě toho zajišťuje, že je-li této možnosti využito, pojištěné osoby získají zpět minimálně částku odpovídající zaplaceným příspěvkům navýšenou o 20 %. Je rovněž třeba konstatovat, že rozhodnutí z roku 2023 nevede ke snížení nominální výše důchodů na úroveň, která by byla zjevně nepřiměřená vzhledem k délce mandátu a výši zaplacených příspěvků.

153 Důsledky dotčených opatření na právo žalobců na vlastnictví byly poměřeny s rozpočtovými omezeními a potřebou přijmout uvážlivé rozhodnutí, pokud jde o unijní finance, která vyšla několikrát najevo v rámci přípravných prací na různých reformách DDSDP, včetně rozhodnutí z roku 2023.

154 V tomto ohledu je třeba nejprve připomenout, že obtíže Fondu jsou důsledkem především finančních krizí v letech 2002 a 2007/2008. Podle informací, které Parlament potvrdil na jednání, zaznamenal Fond po druhé z těchto krizí ztrátu ve výši 60 milionů eur. Jak přitom uvedl generální tajemník Parlamentu v přípisu ze dne 12. dubna 2023, v důsledku této krize muselo být reformováno více vnitrostátních systémů důchodového pojištění, včetně základních systémů důchodového pojištění. Je třeba rovněž podotknout, že mnoho členských států muselo přijmout legislativní reformy, kterými byla snížena výše důchodů, na něž vznikl nárok, aby zachovaly nebo obnovily finanční rovnováhu dotčeného systému, nebo dokonce jejich souhrnného rozpočtu. Toto konstatování má nevyhnutně určitou váhu ve společnosti vyznačující se solidaritou, jak je zdůrazněno v článku 2 SEU (rozsudek ze dne 25. února 2025, Sąd Rejonowy w Białymstoku a Adoreikė, C-146/23 a C-374/23, EU:C:2025:109, bod 71), a za situace, kdy byl DDSDP ze dvou třetin financován Parlamentem, a tedy evropskými daňovými poplatníky (viz bod 124 výše).

155 Je rovněž pravda, že k určení toho, jaká část schodku má být uhrazena z rozpočtu Parlamentu, mohl být použit klíč, podle něhož bylo financování příspěvků do DDSDP rozděleno mezi pojištěnými osobami a Parlamentem. Parlament však měl široký prostor pro uvážení (viz bod 118 výše). Pokud přitom dodržel zásadu proporcionality, mohl zvolit jiný způsob rozdělení povinnosti k úhradě pojistně matematického schodku Fondu.

156 S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti je třeba konstatovat, že navzdory značným dopadům na právo na vlastnictví svědčící osobám oprávněným v rámci DDSDP nejsou dotčená opatření vyplývající z rozhodnutí z roku 2023 výsledkem zjevně nepřiměřeného poměření mezi dotčenými zájmy těchto oprávněných osob a dotčenými rozpočtovými zájmy.

157 S ohledem na výše uvedené je třeba druhou výtku zamítnout, a v důsledku toho je třeba zamítnout námitku protiprávnosti rozhodnutí z roku 2023 vycházející z toho, že toto rozhodnutí porušuje právo na vlastnictví.

4. Ke třetí a čtvrté části v rozsahu, v němž vycházejí z námitky protiprávnosti rozhodnutí z roku 2023, a to z toho důvodu, že toto rozhodnutí odporuje zásadám záruky nezávislosti Parlamentu a rovného zacházení

158 Žalobci tvrdí, že Parlament neposoudil, jaké dopady má snížení výše důchodů v rámci DDSDP, k němuž došlo v důsledku rozhodnutí z roku 2023, na obecnou zásadu záruky nezávislosti Parlamentu, která zahrnuje i finanční nezávislost, a na zásadu rovného zacházení. Podle jejich názoru přitom byly uvedené zásady porušeny vzhledem k rozsahu tohoto snížení a vzhledem k tomu, že nebyla přijata obdobná opatření v souvislosti s důchodem dle statutu.

159 Parlament s argumentací žalobců nesouhlasí.

a) K výtce vycházející z porušení zásady záruky nezávislosti Parlamentu

160 Záruka nezávislosti – včetně nezávislosti finanční – poslanců, kteří mají jakožto zástupci lidu sloužit obecnému zájmu tohoto lidu, představuje obecnou zásadu vlastní každému systému demokratického parlamentního zastoupení (viz rozsudek ze dne 7. března 2018, Gollnisch v. Parlament, T-624/16, nezveřejněný, EU:T:2018:121, bod 45 a citovaná judikatura). Záruka přiměřeného finančního vyrovnání, zabezpečujícího nezávislost poslance, nemůže být omezena pouze na období mandátu. Zejména musí zabezpečit důchod v závislosti na délce období, během kterého byl poslanec členem Parlamentu (rozsudek ze dne 18. října 2011, Purvis v. Parlament, T-439/09, EU:T:2011:600, bod 59). Vzhledem k tomu, že DDSDP má zajistit minimální krytí zejména pro poslance pocházející z členských států, ve kterých je penzijní systém stanovený pro poslance nedostatečný, je tento systém součástí právních ustanovení majících v obecném zájmu zabezpečit finanční nezávislost poslanců (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. října 2011, Purvis v. Parlament, T-439/09, EU:T:2011:600, body 59 a 60).

161 V projednávaných věcech žalobci zaprvé tvrdí, že Parlament před přijetím rozhodnutí z roku 2023 nezkoumal, zda snížení výše důchodů odporuje obecné zásadě záruky nezávislosti Parlamentu.

162 Je přitom třeba připomenout, že v bodě 6 odůvodnění rozhodnutí z roku 2023 je uvedeno, že opatření, která obsahuje, byla zvolena zejména s ohledem na zájmy současných i budoucích příjemců DDSDP. V tomtéž bodě odůvodnění je zmíněno, že byla zkoumána i opatření, „která by představovala menší zásah do práv příjemců“, avšak byla zamítnuta jako nedostatečná. Kromě

toho je třeba připomenout, že rozhodnutí z roku 2023 počítá s možností zvýšení důchodu bývalých poslanců, kteří by se po snížení výše důchodu náležejícího z DDSDP ocitli v tíživé situaci, a také s možností těchto poslanců požádat o vystoupení z DDSDP a o výplatu důchodu ve formě jednorázové konečné částky.

163 Za těchto okolností je nutno konstatovat, že pokud se v rozhodnutí z roku 2023 na záruku nezávislosti Parlamentu výslovně nepoukazuje, neznamená to, že ji Parlament nezohlednil v rámci širšího pojmu „zájmy osob oprávněných v rámci DDSDP“.

164 Zadruhé žalobci v podstatě tvrdí, že účelem přiznání dostatečně vysokého důchodu je zpřetrhat jakoukoli závislost poslanců při výkonu mandátu a tento cíl nebyl vzat do úvahy, neboť rozsah snížení výše důchodů vede k jejich stanovení na nedostatečnou úroveň. Tvrdí, že Parlament neprovedl obdobné snížení výše důchodu dle statutu, ale že rozhodnutí z roku 2023 uznává, že je takové snížení přípustné, takže k němu otevírá cestu.

165 Žalobci přitom nevysvětlili, proč by snížení výše důchodu, k němuž došlo v důsledku rozhodnutí z roku 2023, mělo vést k přiznání nedostatečně vysokého důchodu, což by mělo za následek porušení zásady záruky nezávislosti Parlamentu. V tomto ohledu je třeba připomenout, že důchod pobíraný v rámci DDSDP je důchod doplňkový, který se připočítává k důchodu vyplácenému buď členskými státy, k němuž určitou částku případně doplácí Parlament, nebo Parlamentem na základě přílohy III pravidel pro poskytování náhrad (viz bod 7 výše), a členství v tomto systému nebylo povinné.

166 Dále je třeba podotknout, že pokud Parlament nepřijal obdobné opatření ke snížení důchodu dle statutu, tato skutečnost nemůže prokázat, že rozhodnutí z roku 2023 odporuje zásadě záruky nezávislosti Parlamentu.

167 Tuto výtku je tudíž třeba zamítnout; o námitce nepřípustnosti vznesené Parlamentem přitom není třeba rozhodovat.

b) K výtce vycházející z porušení zásady rovného zacházení

168 Zásada rovného zacházení je porušena tehdy, jestliže je se dvěma kategoriemi osob, jejichž faktická a právní situace nevykazuje podstatné odlišnosti, zacházeno odlišně nebo když je s odlišnými situacemi zacházeno stejně (rozsudek ze dne 9. března 2023, Grossetête v. Parlament, C-714/21 P, nezveřejněný, EU:C:2023:187, bod 102).

169 V projednávaných věcech jsou žalobci v podstatě toho názoru, že o porušení zásady rovného zacházení, které před přijetím rozhodnutí z roku 2023 nebylo zkoumáno, svědčí skutečnost, že tímto rozhodnutím došlo k výraznému snížení výše důchodů v rámci DDSDP, aby se odlehčilo rozpočtu Parlamentu, a v důsledku toho se poskytla ochrana evropským daňovým poplatníkům, zatímco u důchodu dle statutu žádné obdobné opatření přijato nebylo.

170 Jak přitom uvedli sami žalobci, Soudní dvůr již rozhodl, že vzhledem k rozdílům mezi systémem důchodového pojištění dle statutu a DDSDP, kdy první z nich je povinný a na rozdíl od druhého je financován výlučně z unijního rozpočtu, platí, že existence rozdílů mezi těmito systémy sama o sobě nevede k porušení zásady rovného zacházení, a to bez ohledu na případné podobnosti mezi těmito dvěma systémy důchodového pojištění (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. března 2023, Grossetête v. Parlament, C-714/21 P, nezveřejněný, EU:C:2023:187, bod 105). Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, je třeba podotknout, že i když Soudní dvůr toto posouzení provedl

v rámci přezkumu legality rozhodnutí ze dne 10. prosince 2018 uvedeného v bodě 76 výše, které se týkalo pouze důchodů, jež ke dni jeho vstupu v platnost ještě nebyly splatné, neznamená to, že v projednávaných věcech není použitelné, jelikož vychází z obecných rozdílů mezi DDSDP a systémem důchodového pojištění dle statutu.

171 Tuto výtku je tudíž třeba zamítnout; o námitce nepřípustnosti vznesené Parlamentem přitom není třeba rozhodovat.

172 Z toho vyplývá, že námitku protiprávnosti rozhodnutí z roku 2023 vycházející z toho, že toto rozhodnutí odporuje zásadám záruky nezávislosti Parlamentu a rovného zacházení, je třeba zamítnout.

173 S ohledem na vše výše uvedené musí být žaloby zamítnuty.

IV. K nákladům řízení

174 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

175 Vzhledem k tomu, že Parlament požadoval náhradu nákladů řízení a žalobci neměli ve věci úspěch, je důvodné uložit žalobcům náhradu nákladů řízení, které vynaložil Parlament.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Žaloby se zamítají.

2) Enrique Barón Crespo a další žalobci, jejichž jména jsou uvedena v příloze, nahradí náklady řízení.

Marcoulli Schwarcz Madise

Valasidis Spangsberg Grønfeldt

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 17. prosince 2025.

Podpisy